

Arrest

nr. 291 577 van 6 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gelet op de terechtzitting van 21 april 2023 waarbij de verdere behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 26 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 februari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 april 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je van origine Pasjtoen. Je bent afkomstig van het dorp Nawa Kot (Nawai Kot, Nawa-i-Keth) gelegen in het district Nadirshahkot van de provincie Khost. Je bent minderjarig en je bent geboren op (...) 2005.

In Afghanistan had je je eigen autowerkplaats langs de hoofdweg Kaboel-Khost, waar je bijvoorbeeld olie of remblokken verving. Je was ongeveer een jaar aan de slag in je eigen werkplaats toen je bezoek kreeg van een zekere qari (religieuze titel, persoon die de Koran kan reciteren). Hij begroette je en jullie sloegen een praatje. De qari kwam nog verschillende keren bij je op bezoek in je werkplaats. Na enkele zulke bezoeken begon hij over de jihad te praten. Hij spoorde je aan om deel te nemen aan de jihad. Hij kon je eigenlijk wel overtuigen om hierop in te gaan. Je besprak de situatie met je vader. Je vader werd bang omdat er regelmatig jongeren werden meegenomen uit je dorp en ze daarna vermist raakten. Je mocht het huis niet meer verlaten. Je vader ging de situatie bespreken met een goede vriend, S.K.. S.K. waarschuwde je vader ervoor dat je bij een volgend bezoek van de qari misschien gedwongen zou worden meegenomen. Hij adviseerde je vader om je weg te sturen. Je vader regelde je reis en 's nachts om 4 uur ben je vertrokken. Je reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Je kwam hier na een reis van ongeveer 1,5 tot 2 jaar aan op 24 augustus 2020. Op 14 september 2020 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) je verzoek om internationale bescherming geregistreerd. Na de val van de overheid en de machtsovername door de taliban in augustus 2021, vernam je van je vader dat personen met wie je familie reeds lang in een grondconflict was verwickeld waren teruggekeerd naar jullie dorp. Je vader heeft in het verleden iemand van de tegenpartij gedood en hierdoor vrees je dat de familie van het slachtoffer wraak zal willen nemen door jou te doden.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: je originele taskera, een kopie van de taskera van je ouders en je zus en een envelop waarin je post ontving uit Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Wat je leeftijd betreft, moet opgemerkt worden dat je bij je verzoek om internationale bescherming in Griekenland een andere leeftijd hebt opgegeven. In Griekenland werd je geregistreerd met de geboortedatum 1 juni 2001, terwijl je hier in België werd geregistreerd met geboortedatum 31 mei 2005. De Dienst Voogdij heeft in jouw geval geen leeftijdsonderzoek uitgevoerd. Je beweerde dat je niet goed wist welke leeftijd je opgaf in Griekenland. Je zou daar gezegd hebben dat je 14 jaar was, maar je wist het niet en je dacht dat ze een oudere leeftijd hadden opgeschreven (CGVS, pg 10). Indien je zou verklaard hebben dat je 14 jaar was, zou men in Griekenland niet kunnen uitgekomen zijn op het geboortjaar 2001. Je bent immers geregistreerd in Griekenland in 2019, zodat geboortjaar 2001 op dat moment zou hebben geresulteerd in een leeftijd van 18 jaar en niet 14 jaar (zie informatie Eurodac: vingerafdrukken geregistreerd op 14 november 2019). Je kon niet verklaren waarom de Griekse autoriteiten een oudere leeftijd zouden hebben gehanteerd (CGVS, pg 11). Erop gewezen dat tussen beide landen een verschil van vier jaar zit in de geboortedatum, kon je geen enkele uitleg geven. Je beperkte je tot het ontkennen van je verklaring in Griekenland, je had daar je juiste leeftijd gegeven en je

wist niet hoe het kwam (CGVS, pg 11). Gezien het hier om een aanzienlijk verschil gaat, mag van jou verwacht worden dat je een plausibele reden hiervoor zou kunnen verstrekken wat helemaal niet het geval is. De vaststelling dat je in twee verschillende Europese landen dergelijke uiteenlopende verklaringen aflegde over je leeftijd, tast je algehele geloofwaardigheid aan.

Na grondig onderzoek van je vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, op basis van je individuele asielmotieven aannemelijk te maken.

Uit je verklaringen blijkt dat je Afghanistan bent ontvlucht uit vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban. Je vader vreesde dat je zou worden meegenomen door de taliban nadat een jullie onbekende qari je herhaaldelijk had aangesproken over de jihad.

De wijze van gedwongen rekrutering die je aanvoert, is echter weinig aannemelijk gelet op de beschikbare objectieve informatie over rekrutering door de taliban die werd toegevoegd aan je administratief dossier. Uit deze informatie blijkt namelijk dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans kunnen de taliban via de hierboven beschreven methodes voldoende manschappen aantrekken. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen om je bij de taliban te laten aansluiten. Je verklaarde immers dat de qari die je wilde rekruteren niet sprak met je vader en voor zover je wist ook niet met de ouderen in je dorp, met de malik, de stamleiders of andere belangrijke personen in je regio (CGVS, pg 15). De qari zou je zodoende uit het niets, zonder de goedkeuring van de gezaghebbenden in je dorp en regio dus zonder enige vorm van lokale verankering, hebben willen rekruteren. Het blijkt evenmin uit je verklaringen dat de taliban in jouw regio in die periode een acute nood hadden aan extra manschappen bijvoorbeeld omwille van verhevigde gevechten of andere gebeurtenissen. Je had namelijk zelf geen enkel idee waarom de taliban op dat moment moesten rekruteren in jouw streek (CGVS, pg 17).

Toen je werd gewezen op de objectieve informatie over rekrutering door de taliban, stelde je dat je in feite niet gedwongen werd en dat het om een gewoon rustig gesprek ging, maar dat je vader je daarna zegde dat veel jongeren op zo'n manier zijn verdwenen. Je vader ging dus wel uit van dwang en achtte het om die reden nodig om je weg te sturen. Je relaas blijft zodoende uitgaan van een vrees voor gedwongen rekrutering ook al zou de qari je zelf niet meteen gedwongen hebben in de gesprekken die jullie voerden. Hoe dan ook blijft gelden dat de taliban in jouw geval zouden hebben gebruik gemaakt van individuele rekrutering zonder enige vorm van lokale verankering.

Je kon het CGVS er ook niet van overtuigen aan de hand van omstandige en gedetailleerde verklaringen dat de taliban in jouw geval toch zouden zijn overgegaan tot een dergelijke onwaarschijnlijk voorkomende wijze van rekruteren.

Zo kon je om te beginnen niet duiden waarom de taliban specifiek jou zouden willen rekruteren. Behalve je toenmalige leeftijd, kon je geen enkel motief aanhalen waarom de taliban zich op jou zouden hebben gericht (CGVS, pg 14). De qari zou in die periode niet bij anderen langs geweest zijn om met hen over de jihad te spreken (CGVS, pg 14 en 16). Hij kwam blijkbaar enkel bij jou langs, maar waarom hij specifiek jou wilde overtuigen om deel te nemen aan de jihad terwijl er ongetwijfeld nog andere jongeren van je leeftijd in je dorp wonen of in de buurt werkten waar jij actief was, kan je niet verklaren (CGVS, pg 14). Het blijkt aldus dat de qari je zomaar zou hebben uitgekozen voor de jihad omwille van je leeftijd. Uit je verklaringen blijkt ook niet dat je bijvoorbeeld gevechtservaring had of dergelijke waardoor je eventueel

een belangrijk troef zou vormen voor de taliban. Er is derhalve geen plausibele reden die kan verklaren waarom de qari jou per se zou hebben willen overtuigen.

Verder kon je geen doorleefde beschrijving geven van je gesprekken met de qari. Je had het over 8 à 9 bezoeken van de qari in je werkplaats. Als er niemand in je zaak was, dan zat de qari daar bij jou, dan maakte je thee klaar, jullie dronken samen thee en de qari bleef daar een tijd, je weet niet hoe lang, 1 uur of 4 uren (CGVS, pg 14). Je bevestigde vervolgens dat de qari verschillende keren gedurende meerdere uren bij jou heeft gezeten. Nochtans kan je bitter weinig vertellen over wat de qari allemaal vertelde tijdens al die bezoeken en al die uren dat hij bij jou in de werkplaats was. Je hield het algemeen en stelde dat de qari vertelde over de jihad, dat het goed is de jihad te doen, dat de leden van het nationaal leger ongelovigen zijn, dat de jihad ontstond tegen het nationaal leger en dat hij sprak over zelfmoordaanslagen, die maar 2 minuten duren waarna je een beter leven kreeg (CGVS, pg 14). Je voegde toe dat hij dingen begon te vertellen die maakten dat je echt zin kreeg om eraan mee te doen (CGVS, pg 14). Gevraagd wat de qari nog meer vertelde om je te overtuigen, zegde je dat ze geweld gebruiken om de islam af te maken (CGVS, pg 14). Hierop werd je nadrukkelijk aangespoord om veel meer in detail te vertellen over de gesprekken met de qari. Je was echter niet in staat om meer informatie te geven en je haalde aan dat het wel lang geleden is en dat je een overzicht kon geven van wat hij zei en je herhaalde dat de qari dingen vertelde om je zin te doen krijgen om mee te doen (CGVS, pg 14). Over het andere leven, zou de qari enkel gezegd hebben dat jullie moslims zijn, dat deze wereld niet voor jullie is en dat de andere wereld voor jullie is (CGVS, pg 14). Nogmaals de kans geboden om in detail te gaan over wat de qari allemaal vertelde, kon je niets meer toevoegen en herhaalde je dat het lang geleden was, dat je enkel een overzicht kon geven van die gesprekken en dat de qari zegde dat je beter met hen kon meegaan (CGVS, pg 14). Aangezien je zelf hebt verklaard dat je op basis van wat de qari zegde initieel wel overtuigd raakte om deel te nemen, zou verwacht worden dat je duidelijker kunt benoemen hoe de qari je over de streep heeft getrokken en wat hij juist zegde dat je zin deed krijgen om mee te doen. Je beperkte je echter tot enkele elementaire zaken die iedereen zou kunnen vertellen over de jihad en je was duidelijk niet in staat om in detail te vertellen over de gesprekken met de qari. Hoewel de gesprekken inderdaad een tijd terug zouden hebben plaatsgevonden - wanneer juist is onduidelijk omdat je wazige verklaringen aflegde over de periode van je vertrek en je reisduur, maar je vertrek zou zich kunnen situeren kort na de ramadan van 2018 (CGVS, pg 12) - kan dat het gebrek aan detail en inleving niet verantwoorden gelet op de hoeveelheid gesprekken met de qari, het feit dat je op basis van de gesprekken zelf overtuigd zou zijn geraakt zodat de qari wel dingen zou moeten hebben verteld die je goed begreep en die aan jou appelleerden en je omwille van je contacten met de qari je land bent moeten ontvluchten. Deze gesprekken vormen de rechtstreekse aanleiding van je vertrek. Er mag om die redenen aangenomen worden dat je niet zomaar zoveel zou vergeten zijn van de inhoud van die gesprekken.

Je beschikte ook over weinig andere concrete informatie omtrent je gedwongen rekrutering. Je kende de naam van de qari niet (CGVS, pg 13). Je noemde hem gewoon qari of qari sahib, beide aansprekingen maar geen personennamen. Je dacht dat de qari van de regio van Mashkonay en Zini Khel kwam, omdat daar veel taliban aanwezig zijn, maar je bleek je hieromtrent louter op vermoedens te baseren (CGVS, pg 16). Je wist ook niet te zeggen voor welke commandant de qari je wilde rekruteren (CGVS, pg 16). Het lijkt merkwaardig dat de qari in al de voornoemde gesprekken zo weinig concrete informatie zou hebben gegeven over wie hij zelf was en voor wie hij werkte en voor wie jij dus zou gaan werken als je meeding met de taliban. Hij had je blijkbaar evenmin iets verteld over wat je zou moeten doen voor de taliban. Je had je zelf ook geen beeld gevormd van wat je zou gaan doen en je zou bereid geweest zijn om eender wat te doen dat ze van jou zouden vragen in naam van de islam (CGVS, pg 16).

Je vader zou zijn beslissing om je weg te sturen gebaseerd hebben op eerdere gevallen van gedwongen rekrutering in je dorp waarna de betrokken jongeren vermist raakten (CGVS, pg 13). Je kon echter geen enkele concrete persoon noemen die zo'n lot te beurt was gevallen (CGVS, pg 17). Je was heel jong en daarom zou je de naam van andere jongens niet kunnen noemen (CGVS, pg 17). De zoon van S.K. zou ook vermist zijn, maar je kende zijn naam niet (CGVS, pg 17). Je had ook geen enkel idee hoe hij vermist raakt (CGVS, pg 17). Je zou ook gehoord hebben dat de taliban enkele keren naar de school kwamen en van daar jongeren hadden meegenomen (CGVS, pg 17). Indien de taliban werkelijk herhaaldelijk op zo'n wijze jongeren zouden hebben meegenomen uit je dorp, zou je toch minstens enkele concrete personen moeten kunnen benoemen die zoiets meemaakten. Er mag aangenomen worden dat je enigszins bekend zou zijn met de mensen van je eigen dorp ook al was je op het moment van de gebeurtenissen nog jong. Een loutere jonge leeftijd lijkt geen aannemelijke reden om het zo vaag te houden over gebeurtenissen in je eigen dorp die ook relevant zijn voor je eigen vluchtrelaas.

Ook wat betreft de gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld na je vertrek, legde je vage verklaringen af. Je beweerde dat niet de qari maar andere leden van de taliban langskwamen en navraag deden naar je verblijfplaats (CGVS, pg 15). Je stelde dat zoiets voor het laatst gebeurde na de komst van het regime de taliban en dat ze het daarna niet meer kwamen vragen (CGVS, pg 15). Wanneer dan na de komst van hun regime kon je met geen mogelijkheid zeggen, ook niet bij benadering (CGVS, pg 15). Je was hier en dus wist je het niet, je hoorde enkel dat ze langskwamen maar je vader zegde niet of ze daar vandaag of gisteren waren (CGVS, pg 15). Op het moment van je persoonlijk onderhoud in februari 2022 waren reeds 6 maanden verstreken sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Het blijkt dus dat je deze recente gebeurtenis die rechtstreeks op jou en je vrees betrekking heeft niet nader dan op zes maanden na kunt situeren in de tijd. Dat je vader het niet zou hebben gezegd, daarmee kan je niet volstaan aangezien het jou als verzoeker toekomt om alles in het werk te stellen om je waar mogelijk grondig te informeren over gebeurtenissen die betrekking hebben op de door jou aangehaalde vrees. Je zou er meer in detail over kunnen hebben gesproken met je vader teneinde nauwkeurige informatie te kunnen geven tijdens je persoonlijk onderhoud. Je onderhoudt ook nog contact met je ouders en je sprak ongeveer 15 dagen voor het persoonlijk onderhoud nog met hen via Messenger, zodat mag blijken dat je wel de mogelijkheid had om meer informatie in te winnen (CGVS, pg 7).

Je had verder geen enkel idee hoeveel keer in totaal er door de taliban naar jou werd gevraagd sedert je vertrek uit Afghanistan (CGVS, pg 17). De taliban zouden voor zover je wist ook enkel maar gevraagd hebben waar je was en gezegd hebben dat ze je nodig hadden (CGVS, pg 17). Daar kon je niets meer aan toevoegen. Het lijkt weinig aannemelijk dat de gesprekken van de talibanleden met je familieleden op verschillende momenten telkens slechts uit die twee zinnnetjes zouden hebben bestaan. Ook hier zou je veel meer informatie moeten kunnen geven.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan jouw verklaringen over de concrete aanleiding van je vlucht uit Afghanistan. Je biedt het CGVS geen zicht op de werkelijke redenen van je vertrek uit je land van herkomst.

Aangaande het grondconflict dat terug actueel zou zijn geworden sinds de machtsovername door de taliban, werd vastgesteld dat je verklaringen over dit conflict evenmin wisten te overtuigen. Ook hier werden je verklaringen gekenmerkt door onaannemelijke vaagheden.

Het enige dat je spontaan kon vertellen over het conflict – hoewel je verzocht werd in detail te vertellen – was dat andere mensen lang geleden jullie gronden wilden afpakken, dat je vader dan een conflict had met die andere mensen en dat tijdens dat conflict iemand van die anderen geraakt werd en omkwam en dat het in Khost gebeurde (CGVS, pg 17).

Je familie zou derhalve al geruime tijd verwikkeld zijn in een bloedvete, maar toch kon je niets vertellen over de identiteit van de tegenpartij. Je kende hun namen niet, je wist wel te zeggen dat ze tot de Zadran stam behoren, maar dat is een evidentie aangezien je zelf zegde dat er niemand anders dan mensen van Zadran in jullie regio wonen (CGVS, pg 18). Je kende de naam van het dodelijke slachtoffer niet (CGVS, pg 18). Het is totaal onaannemelijk dat je familie in een bloedvete zou verwikkeld zijn omdat je vader iemand had gedood en dat je dan toch geen enkel idee hebt wie het slachtoffer was (CGVS, pg 18). Hierdoor weet je immers niet voor welke familie je zou moeten vrezen. Minstens kon je vader je hierover hebben ingelicht nu het conflict terug actueel is geworden omdat jullie vijanden volgens je vader terugkeerden naar jullie regio sinds de machtsovername door de taliban (CGVS, pg 18).

Je kon op 10 jaar na niet zeggen hoe lang het geleden was dat je vader die persoon zou hebben gedood (CGVS, pg 18). Je wist het niet precies en je dacht dat het 'toch 10 of 20 jaar geleden' was (CGVS, pg 18). Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat de situering in de tijd van gebeurtenissen voor jou mogelijks niet eenvoudig zou zijn omdat je bijvoorbeeld de Afgaanse kalender niet kent (CGVS, pg 4), dient gesteld dat een marge van 10 jaar niet meer redelijk is wanneer het gaat over een dergelijke markante gebeurtenis binnen je eigen familie. Ook hier geldt bovendien dat je meer informatie kon hebben gevraagd aan je ouders. Evenmin wist je waar de ruzie had plaatsgevonden (CGVS, pg 18). Je moest het antwoord schuldig blijven en je offerde een drietal potentiële locaties (CGVS, pg 18). Je had geen idee of de tegenpartij gewapend was op het moment van de ruzie (CGVS, pg 18). Je zou dat niet weten omdat je er zelf niet bij was. Je kon ook niet aannemelijk maken hoe het conflict ontstaan was. Volgens jou eiste de tegenpartij de volledige grond op die voordien door hun familie en jouw familie werd gedeeld, maar je kon niet uitleggen waarom zij vonden dat de volledige grond hen toebehoorde (CGVS, pg 19). Je kende dus de aanleiding van het conflict niet. Ook zou de tegenpartij op gegeven moment geschoten hebben in de richting van je broer [A.D.]. Hierover zou je ook amper iets

weten, je had er niet veel informatie over en je hoorde alleen dat ze wel probeerden om je broer aan te vallen en dat ze dan problemen kregen met de overheid en de regio verlieten (CGVS, pg 19).

Gezien je zelfs op de meest elementaire vragen over het grondconflict geen antwoord of slechts een uitermate vaag antwoord wist te geven, kan er geen geloof gehecht worden aan je bewering dat je zou moeten vrezen gedood te zullen worden bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een langlopende bloedvete.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kom je niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet op basis van je individuele asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van

aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover

staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

De door jou neergelegde documenten, namelijk je originele taskera, de kopieën van de taskera's van je ouders en je zus en de envelop waarin je post ontving vanuit Afghanistan wijzigen niets aan bovenstaande analyse gezien ze geen rechtstreekse betrekking hebben op je asielmotieven. De taskera's staven je identiteit, nationaliteit en deze van je familieleden. Zij nog opgemerkt dat je leeftijd op je taskera overeenstemt met je leeftijd in België, maar niet met je leeftijd in Griekenland. De envelop toont enkel aan dat je post hebt ontvangen vanuit Afghanistan.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de opmerkingen en aanvullingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud evenmin iets wijzigen aan de beoordeling van je verzoek om internationale bescherming. De opmerkingen en aanvullingen hebben betrekking op de geografische ligging van je dorp, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 en volgende en de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de uitvoeringsbesluiten van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet hierbij uiteen:

"Verzoeker bevindt zich in België. Verzoeker kan en durft niet terugkeren naar Afghanistan, gezien hij aldaar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige te zullen worden vervolgd door de Taliban. Hij vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling.

In die zin beantwoordt de problematiek van verzoeker aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld.

Het is algemeen bekend dat er in Afghanistan nog steeds een gewapend conflict aan de gang is tussen de Taliban, die de macht hebben overgenomen, en de aanhangers van IS (Daesh).

Kern van het relaas blijft dat verzoeker in zijn werkplaats bezoek ontving van een qari dewelke hem wilde overtuigen om deel te nemen aan de jihad. Zijn vader vreesde voor de veiligheid van zijn zoon en besloot hem naar het buitenland te sturen. Verzoeker verliet hierna Afghanistan. Na de machtsovername door de taliban is de familie waarmee verzoeker en zijn familie in bloedwraak leefden teruggekeerd in de regio. De vader van verzoeker heeft destijds op zijn eigen akkers in zijn dorp Nawa Kot bij een dispuut Ali Marjan gedood. Het zijn de broers van A.M., te weten Z.K., Y. en A.K. die nu teruggekeerd zijn.

Nu de Taliban aan de macht zijn in Afghanistan, vreest verzoeker sancties door de Taliban in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en vreest hij het slachtoffer te worden van bloedwraak.

Verzoeker vreest problemen in geval van terugkeer, omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft gevraagd. De Taliban beschouwen terugkeerders als ongelovigen, kafir, nu zij in contact geweest zijn met de westerse (niet-islamitische) samenleving;

Verzoeker zal bij terugkeer terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Verzoeker zal hiervan zo mogelijk nog bijkomende info bijbrengen. De vader van verzoeker is gehandicapt aan de rug, heeft problemen met de knieën, kan moeilijk rechtstaan. Hij kan niet werken.

In geval van terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling.

De financieel/economische situatie van verzoeker en zijn familie werd tijdens het gehoor op het CGVS niet onderzocht. Zijn profiel als terugkeerder werd evenmin onderzocht.

Verzoeker maakt voorbehoud om in de loop van de procedure bijkomende stukken en uitleg bij te brengen. Verzoeker heeft aldus recht op erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden in het licht van de stukken die verzoeker nu en in de toekomst bijbrengt.

Het is duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

De CGVS is de mening toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen)

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van:

Doodstraf of executie

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker verwijst naar het feit dat er in Afghanistan een binnenlands gewapend conflict plaats heeft.

Een "individuele" bedreiging is niet noodzakelijk om de subsidiaire bescherming te genieten.

Daarnaast is het zo dat verzoeker terugsturen naar een regio waar hij constant met de dreiging van aanslagen moet leven een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt zoals omschreven in de bepalingen van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker zal bij terugkeer terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt, nu deze zeer precare socio-economische situatie veroorzaakt werd door de regering, met name door de Taliban.

Verzoeker zal hiervan zo mogelijk nog bijkomende info bijbrengen.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn land wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld. Het is duidelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel.

(..)

Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf."

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 13 april 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;

- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022.

3.2. Verzoeker maakt ter terechtzitting van 21 april 2023 een eerste aanvullende nota over waarbij hij een serie foto's toevoegt ter staving van zijn verwestering.

3.3. Op 23 mei 2023 maakt verzoeker een tweede aanvullende nota over waarbij hij een aantal stukken over zijn integratie in België wil neerleggen, met name:

1. Verklaring Mevr. [V.] dd. 10.02.2023 - buddy NBMV
2. Charter voor buddy's
3. Verklaring Mevr. [S.R.]
4. Attest van verblijf Centrum voor observatie en intensieve begeleiding (CIBA) dd. 08.02.2023
5. Beschrijving begeleidingstraject in CIBA dd. 02.05.2023
6. Fotos - contacten met vrienden / vriendinnen
7. Loonfiches [K.] BV en [Q.] BV (kelner- horeca)
8. Onderzoeken algemeen medisch labo dd. 19.07.2021"

Hij zet hierbij uiteen:

"In casu is verzoeker eveneens als minderjarige België binnengekomen en heeft hij op 14.09.2020 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Hij volgt in België scholing, werkt er, spreekt ondertussen goed Nederlands. Hij is in België opgegroeid en uitgegroeid tot een verantwoordelijke jonge man die hier zijn leven wil uitbouwen. De verklaring van Mevr. [V.], buddy, is hierbij bijzonder verhelderend. Zij geeft een duidelijk beeld van het integratieproces van verzoeker (activiteiten, omgaan met meisjes, respect / attent / dankbaar zijn voor de kansen die hij krijgt en de mensen die hem helpen). Gezien verzoeker een jongen is met bijzondere noden werd hij van 14.01.2022 tot 17.02.2023 opgenomen in het Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers in Sint-Niklaas. Het verslag van CIBA geeft duidelijk de vooruitgang die hij gemaakt heeft tijdens zijn verblijf aldaar. [I.] zijn gedrag veranderde van een prikkelbaars jongen naar een zachte, zorgzame jongen die veel positiviteit uitstraalde door zijn humor. Koken is een grote passie. Werken in de horeca is een belangrijk aspect van zijn leven. Door een deel van zijn vormende jaren door te brengen in België kan hij niet meer zonder risico terugkeren naar zijn land van herkomst, Afghanistan.

Verzoeker geeft aan dat hij verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals hij wil. Verzoeker heeft de Belgische waarden en normen omarmd. Hij gaat hier naar school. Hij heeft in België vrienden en vriendinnen. Verzoeker ziet niet in hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan. De Taliban hebben de regels in zake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke meer nog verstrengd. Verzoeker is in België verwesterd. dit is deels een normaal proces, verzoeker maakt hier zijn puberteit door, bepalende jaren in zijn ontwikkeling. Deze ontwikkeling heeft plaats in een westerse context, niet in een Afghaanse context."

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen

op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Dit neemt niet weg dat de met het onderzoek belaste instanties voor het bepalen van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dienen samen te werken. Concreet houdt deze samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, het aan de met het onderzoek belaste instanties is om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Dit geldt te meer daar deze instanties mogelijk gemakkelijker toegang hebben tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker; daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota's alsook ter terechtzitting naar zijn verblijf in België sinds hij als minderjarige hier is binnengekomen en zijn verwestering en de daaruit voortvloeiende vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban.

5.2. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (‘Ministry of Communications and Information Technology’) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landen-informatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).). Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als 'verwesterd', kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen'.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als "*verwesterd*" worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk zijn verwesterd. Er dient sprake te zijn van overtuigingen, gedrag, kenmerken of andere elementen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen

kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.3. Hoewel verzoeker in Griekenland als geboortjaar 2001 opgaf, blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat zijn identiteit, nationaliteit en herkomst, zoals ondersteund door zijn taskara, op zich worden betwist.

De Raad ziet dan ook geen reden om de datum in 2005 die doorheen het administratief dossier door het CGVS als verzoekers geboortedatum wordt gehanteerd, heden ter discussie te stellen, te meer de Dienst Voogdij nooit twijfel heeft geuit omtrent verzoekers minderjarigheid en het niet nodig vond om over te gaan tot een leeftijdsonderzoek (AD CGVS, stuk 5, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Daarenboven heeft het CGVS verzoeker gedurende de gehele procedure steeds als minderjarige behandeld. Er zijn geen objectieve elementen voorhanden die hierover anders doen denken. Ook in haar aanvullende nota vermeldt de verwerende partij verzoekers geboortedatum in 2005.

In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan op dertien-/veertienjarige leeftijd heeft verlaten, dat hij vervolgens anderhalf tot twee jaar onderweg was en via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde waarna hij op 24 augustus 2020 in België aankwam toen hij vijftien jaar oud was (NPO, p. 11-12; Verklaring DVZ, punt 33). Hij diende op 14 september 2020 een beschermingsverzoek in (AD CGVS, bijlage 26). Verzoeker werd toen, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen. Momenteel is verzoeker net achttien jaar oud, is hij meer dan vier jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij drie jaar in België.

Verzoeker werd van 14 januari 2022 tot 17 februari 2023 opgenomen in het Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers (CIBA). Dit centrum vormt een tijdelijke residentiële begeleidingssetting voor verzoekers om internationale bescherming met psychologische en/of lichte psychiatrische problemen die nood hebben aan een meer intensieve begeleiding (stukken 4 en 5 bij tweede aanvullende nota verzoeker). Hoewel verzoeker daar evolueerde van een prikkelbare jongen naar een zachte, zorgzame jongen die veel positivisme uitstraalt, geeft deze langdurige opname blijk van een kwetsbare situatie.

Uit zijn verklaringen ter terechtzitting en de stukken van het rechtsplegingsdossier volgt onder meer dat verzoeker school loopt in België, de Nederlandse taal leert en zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur.

Verzoeker wordt reeds meer dan twee jaar ondersteund door een buddy en haar gezin dat hij wekelijks tot tweewekelijks thuis bezoekt en waarmee hij Nederlands spreekt. Verzoeker werd aan de buddy en haar gezin gekoppeld omdat zij twee zonen heeft van dezelfde leeftijd als verzoeker, die op zijn beurt heel graag Belgische jongeren wilde leren kennen.

Uit de verklaring van de buddy van 10 februari 2023 (stukken 1 en 2 bij tweede aanvullende nota verzoeker) en de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting blijkt dat ze samen activiteiten ondernemen en uitstappen maken alsook feesten, zoals Kerstmis en verjaardagen, samen vieren. Deze verklaringen worden ondersteund door de foto's die bij de aanvullende nota's van verzoeker worden gevoegd. De buddy getuigt dat verzoeker zeer hard werkt aan zijn integratieproces, ook al is het met vallen en opstaan, en dat georganiseerde activiteiten al snel overgingen tot spontane ontmoetingen. Verzoeker maakt ondertussen deel uit van het gezin van de buddy en voelt aan als familie, zo wordt in de verklaring van de buddy getuigd. Verzoekers buddy is ter terechtzitting ook aanwezig.

Voorts heeft verzoeker via de twee zonen van zijn buddy een Belgische vriendenkring en een sociaal netwerk opgebouwd. Op die manier werd hij blootgesteld aan gemengde vriendschappen tussen jongens en meisjes en het gegeven dat het in België gewoon is dat meisjes buiten komen zonder toezicht en bijvoorbeeld samen met jongens gaan zwemmen. Verzoekers omgang met Belgische jongeren, waaronder meisjes, wordt ondersteund met foto's die hij bij zijn aanvullende nota's voegt en die kenmerkend zijn voor de vrije en losse manier waarop jongeren in België gewoonlijk met elkaar omgaan.

Na het volgen van OKAN-onderwijs, volgt verzoeker momenteel een opleiding tot automecanicien. Zijn OKAN-coördinator deelt in een verklaring mee dat verzoeker een tijdje een time out heeft gehad omdat voltijds naar school gaan niet steeds haalbaar was. Heden heeft verzoeker beslist om opnieuw naar school te komen en doet hij zijn best om aanwezig te zijn, op de tijd te komen en toont hij leerbereidheid. Verzoeker heeft grote stappen gezet en toont zich op een positieve manier (stuk 3 bij tweede aanvullende nota verzoeker).

Uit stuk 7 bij zijn tweede aanvullende nota volgt verder dat verzoeker, naast zijn opleiding, al sinds 2021 op vrijdag en in het weekeinde werkzaam is in een Japans restaurant in Antwerpen, waar hij bedient.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker op doorleefde wijze dat hij omwille van zijn vrije levenswijze alhier door de taliban als ongelovige zal worden gezien en anders zal worden behandeld omdat hij hier drie jaar heeft gewoond.

Hoewel hij voor zijn vertrek uit Afghanistan op dertien-/veertienjarige leeftijd al deels was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, kan worden aangenomen dat verzoeker sinds zijn aankomst in België een heel belangrijk deel van zijn vormende jaren als tiener en adolescent in België heeft doorgebracht en dat dit zijn doen en denken heeft beïnvloed en gewijzigd. Dat verzoeker door de nauwe contacten met zijn buddy en haar gezin en zijn netwerk aan Vlaamse jongeren als het ware in een Vlaams bad is gedompeld waarbij hij de westerse waarden en normen vanuit een gezinsperspectief heeft leren kennen, zoals zijn raadsman ter terechtzitting betoogt, komt aannemelijk voor, gelet op de buddy-samenwerking die al twee jaar duurt.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf, actief deelneemt aan de Belgische samenleving, in contact komt met diverse achtergronden en levensvisies en terdege blijk geeft van een openheid ten aanzien van westerse waarden en normen.

Tijdens zijn maatschappelijke participatie werd en wordt hij noodzakelijkerwijze geconfronteerd met westerse waarden en normen en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener en adolescent. Deze vormende jaren, die hij grotendeels in Europa heeft doorgebracht en waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. De jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Verder merkt de Raad op dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid maar door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

Verzoekers jonge leeftijd en specifiek profiel maken dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn opleiding en tewerkstelling, het gezin van zijn Belgische buddy, zijn Belgische vriendenkring, sociaal netwerk en zijn verblijf gedurende drie jaar alhier, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat hij deze gedragingen en kenmerken, gelet op zijn jonge leeftijd en zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds meer dan vier jaar, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan de heersende verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen alsook de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime eveneens aanzienlijk werden verstrengd. Het is aannemelijk dat verzoeker niet steeds de kennis, de ervaring of het inzicht zal hebben om het 'spel' te spelen. Dit geldt des te meer daar verzoeker, gelet op zijn leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere. Er kan dan

ook niet worden uitgesloten dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een verwestering zal worden toegeschreven.

Dit alles brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker Pashtou is en afkomstig is uit het dorp Naw Kot, gelegen in het district Nadirshahkot van de provincie Khost. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een rurale omgeving (NPO, p. 7).

In de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan worden gelezen dat de provincie Khost behoort het hartland van de Pashtou en geldt als de oorspronkelijke machtsbasis van het Haqqani-netwerk, een semi-onafhankelijke organisatie binnen de taliban (EUAA *“Afghanistan: Security situation”*, augustus 2022, p. 140-142).

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, maakt verzoeker aannemelijk dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban of andere groeperingen zal komen te staan.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als ‘verwesterd’ het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

5.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, gelet op het profiel van verzoeker en zijn kwetsbare situatie, zijn verklaringen ter terechtzitting, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie en met inachtneming van de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan hebben verlaten betreft, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden aangezien in casu de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023 (p. 145-149).

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven en stukken, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES